

מ"ת 62996/01/15 - חנניה בן דוד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

מ"ת 62996-01-15 מדינת ישראל נ' בן דוד
המבקש חנניה בן דוד
ע"י ב"כ עו"ד לימור זקן

נגד
המשיבה מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד דניאל מור

החלטה

1. לפני בקשה לעיון חוזר בתנאי השחרור של המבקש. כתב האישום שהוגש נגד המבקש עוד ביום 29.1.2015 מייחס לו עבירות של אינוס ומעשה מגונה, בין השנים 2000-2003, במתלוננת שהייתה אז קטינה בת 8-11 שנים. מכוח החלטה של כב' הנשיא ד' חשין, שהתיק היה בטיפולו העיקרי, שוחרר המבקש בתנאים. בין היתר בשל היותו מבוגר (בן 69 בעת מתן ההחלטה) וכן מצבו הרפואי כשהוא מתאשפז, מתקשה ללכת ונעזר במקל; בהיעדר עבר פלילי ונוכח הזמן הרב מאז ביצוע המעשים לכאורה בלא הישנות של תלונות נוספות. תנאי השחרור שנקבעו בהחלטה זו שלשחרור (מיום 16.2.2015) היו מעצר בית מלא בפיקוח בכל עת. הקלה נוספת בתנאי השחרור באה בהחלטה מיום 25.5.2015, בה התאפשר למבקש לצאת מביתו בליווי מטפל סיעודי. זאת נוכח שלל בעיות רפואיות של המבקש, חלוקף הזמן ואי הפרת התנאים. הקלה נוספת באה בהחלטה נוספת מיום 25.10.2015 בה התאפשר למבקש לצאת למספר "חלונות" מדי יום, בליווי ובפיקוח.

2. בבקשה לעיון חוזר מיום 23.5.2016 נטען לחלוקף זמן ניכר וכן לבעיות רפואיות קשות (המבקש מתנייד בכיסא גלגלים או בעזרת הליכון). ההליך העיקרי מתעכב (ההוכחות קבועות לנובמבר 2016), ומדובר במעשים לכאוריים מלפני 14 שנה. התבקש לאפשר למבקש לצאת את ביתו בכל שעות היממה ובלא פיקוח. בקשה זו הועברה לטיפול. בדיון מיום 2.6.2016 הורתי, באין התנגדות של המשיבה, על הקלה בתנאי השחרור של המבקש כך שהוא יוכל לצאת בכל עת מביתו ובלבד שיהיה מלווה בידי מי מהמפקחים שאושרו. הבקשה הנוספת שנותרה היא בעיקרה הסרת כל התנאים או לחלופין, מתן האפשרות למבקש ללכת מביתו ל"כולל" המצוי בבית הכנסת במרחק של 100 מ' מביתו, במשך 4 שעות בבוקר. לעניין זה התבקש שתתאפשר היציאה בלא ליווי ובלא פיקוח וכי מדובר בעניין משמעותי עבור המבקש מבחינה פיזית ונפשית. כך נוכח גילו ומצבו הבריאותי הרופף. לעניין היעדר הפיקוח בשעות אלה צוין שאכן זו הבקשה ולא ניתן להציע מפקח מבין בני המשפחה או מבית הכנסת (הכולל) שכן המיוחס למבקש לא ידוע לקהל המתפללים-הלומדים ו"אף אחד מבית הכנסת לא יחתום עליו כי אז כל השכונה תשמע" (עמ' 14 ש' 4). בהחלטה שניתנה בדיון זה שמיום

2.6.2016, ביקשתי את עמדת שירות המבחן בנדון, ובשים לב לכך שעד לאותה העת לא התבקש בשום שלב תסקיר של שירות המבחן והמבקש לא היה מוכר לשירות המבחן. תסקיר שירות המבחן הוגש. התקיים דיון נוסף ביום 11.7.2016. לאחריו הוגש לפי בקשתי חומר החקירה לעיוני (הגם שלא היה חולק על קיומן של ראיות לכאורה עוד מן הדיון שמיום 11.2.2015). ב"כ המבקש גם הגישה תצהיר של המבקש עצמו שלפיו אין ילדים במקום בשעות שבהן פועל הכולל. ב"כ המאשימה עמד הן בדיונים השונים והן לאחריהם על ההתנגדות ליציאת המבקש, גם בהיקף המצומצם ללימוד בכולל, בלא ליווי ופיקוח.

3. לאחר עיון במכלול החומר שלפני ושמיעת טענות הצדדים בדיונים שהתקיימו, מסקנתי היא שאין מקום להקלה המבוקשת בתנאים בחלק שנותר להכרעה מן הבקשה לעיון חוזר. מצב הדברים הנוכחי הוא שהמבקש יכול לצאת לכל מקום ובלבד שיהיה בליווי ובפיקוח של מפקחים שאושרו. נכון הדבר שהמיוחס למבקש הוא מלפני שנים רבות יחסית. אין תלונות נוספות. המבקש מצוי תחת מגבלות משמעותיות מזה תקופה ממושכת. מצבו הבריאותי הוא אכן לא פשוט וגם באופן בלתי אמצעי ניתן להתרשם מבריאותו הרופפת של המבקש, והקשיים בהליכתו. המבקש בן 70. לא נרשמה הפרה כל התקופה שחלפה. עם זאת, המעשים המיוחסים למבקש הם מעשים חמורים והעיון בחומר הראיות לכאורה מספק הסבר לאי המחלוקת בעניין זה. כך, גם למרות הזמן שחלף. וכאן אנו באים לתסקיר שירות המבחן. המדובר בתסקיר שאינו חיובי. שירות המבחן עמד על "עיוותי חשיבה" של המבקש ומסקנתו היא שלא קיימת הפחתה בסיכון להישנות התנהגות פוגעת. בדיון שהתקיים לפני טענה אמנם ב"כ המבקש לפגמים רבים בתסקיר זה. בעיקר באי ההתייחסות לגורמים מפחיתי סיכון. גורמים אלה עומדים לנגד עיני בית המשפט ואכן לא ניתן להתעלם מהם. מדובר על כן במקרה מרוכב, במיוחד נוכח גילו של המבקש ומצבו הרפואי, הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות לכאורה ואי הישנות של תלונות. אך בה בעת לא ניתן להתעלם ממסקנת שירות המבחן כליל ומעמדתו המקצועית. באין מחלוקת כאמור על הראיות לכאורה, ונוכח עמדה זו, וחרף כל הגורמים מפחיתי הסיכון, לא מצאתי מקום לסטות מעמדת שירות המבחן שלא מצא מקום להמליץ על יציאת המבקש בלא פיקוח.

4. יצוין, שבדיון האחרון התמקד הדיון והעיון החוזר המבוקש, באפשרות של המבקש לצאת ללימוד של מספר שעות בכולל המצוי בבית הכנסת, שבו היה המבקש גבאי במשך שנים רבות, ובמרחק לא רב מביתו. כפי שהובהר לבית המשפט, לעניין זה חשיבות רבה נפשית ופזית עבור המבקש, המתקשה בהליכתו והמצוי תחת תנאים מגבילים זמן רב. לעניין זה, ולאחר שקילת כל השיקולים, מסקנתי היא שאין מקום להיעתר לבקשה לצאת ללימודים בלא ליווי או פיקוח. לבד מההתייחסות שירות המבחן שצוינה לעיל, יש להוסיף שהמבקש אינו מוכן שמי מחברי הקהילה ידע על המיוחס לו וממילא גם אינו מוכן לליווי או פיקוח במקום. במהלך הדיון הוצע מטעם ב"כ המבקש, כי יינתן תצהיר מטעם גבאי הקהילה שממנו ניתן יהיה לפחות ללמוד על המקום והפעילות בו ובעיקר אם יש במקום ילדים (ובלא קשר לאשומים כלפי המבקש שאינם ידועים כאמור). אולם התצהיר שהוגש לאחר הדיון הוא תצהיר של המבקש עצמו. ניתן להבין את המבוכה והקושי שבהם מצוי המבקש, ולו בשל המיוחס לו לכאורה, וכאשר חזקת החפות עומדות לזכותו. ברור גם הקושי הבריאותי והנפשי בחלוף הזמן. אולם השאלה המרכזית בשלב זה ובמסגרת זו היא שאלת הסיכון. משעה ששירות המבחן לא המליץ כאמור על יציאה בלא ליווי, בהתייחס ספציפית לרמת הסיכון; נוכח העובדה שחלק מן המיוחס למבקש אכן אירע לפי הטענה בבית כנסת; משעה שאין על המבקש כל ליווי או פיקוח בבית הכנסת או בכולל האמור; ומשעה שלבד מטענתו שלו אין מידע נוסף על המצב במקום - כל אלה יחדיו ובמצטבר מובילים למסקנה שלפיה דין הבקשה להידחות.

5. תנאי השחרור של המבקש יותרו אפוא כפי ההחלטה שמיום 25.5.2016, וללא הקלה נוספת בשלב זה.

6. ההחלטה תומצא לצדדים כפי הסכמתם. עותק ההחלטה יועבר לשירות המבחן. חומר החקירה יושב לב"כ המאשימה באמצעות המזכירות.

ניתנה היום, כ"א תמוז תשע"ו, 27 יולי 2016, בהעדר הצדדים.